

SAP-VN

12881 Knott Street, Suite 116
Garden Grove, CA 92841
Phone & Fax (714) 901-1997
Email: info@sap-vn.org
Web: <http://www.sap-vn.org>
Federal EIN 33-0539755
CA Corp. #1838385

Inside This Issue

Pages/Trang 1

A YEAR IN REVIEW

Page/Trang 2

MY FIRST TRIP WITH SAP-VN

Page/Trang 3

MY THOUGHTS AND EXPERIENCE WITH SAP-VN

Pages/Trang 4

JOURNEY OF HEALING

Page/Trang 8

CHO EM NIỀM HY VỌNG 3

■ SAP-VN's sole mission is to provide free medical, educational and welfare services for less fortunate people, especially needy and handicapped children, in Vietnam.

■ Funding for SAP-VN programs comes from private donations and fundraising proceeds. All donations are tax deductible as permitted by law.

■ To receive a Green Cross newsletter, please send your name and address to SAP-VN.

Mailing Address: **P.O. Box 1828**
Garden Grove, CA 92842

GREEN CROSS

SAP-VN Quarterly Newsletter No. 45

February 2006

A HELPING HAND FOR NEEDY PEOPLE IN VIETNAM

A YEAR IN REVIEW

In 2005, SAP-VN sponsored orthopedic surgeries for 593 children, and corrective surgery for 40 cleft-palate children. Together with our sponsors since 1993, SAP-VN has helped alleviate the suffering of 5026 physically disabled children in Viet Nam. We also provided free meals for 90 students at Da Thien School for Handicapped Children in Nha Be, and donated 53 wheelchairs.

In healthcare, SAP-VN contributed \$1,200/clinic/year to Kim Long and Dieu De Free Clinics in Hue. In October, SAP-VN Mobile Healthcare Unit provided free examinations, medicine, and dental care to 2,635 people in An Giang. Dr. Chau Nguyen also screened 300 patients for cataract surgery.

The highlight of 2005 was the Cataract Surgery pilot project. Initiated and coordinated by Quang Pham, a team of 4 doctors and 23 volunteers went to Vietnam in November. Working with the Charity Eye Clinic in Saigon, the team provided cataract surgery for 179 patients. Each patient had 1 eye corrected. In December, we also provided cataract surgery for 116 patients in An Giang.

SAP-VN is very happy and proud that we brought great joy to handicapped children and the less fortunate people whom we helped. Even though our contribution was minimal, it was done with our love and sincerity. Nevertheless, together with your financial support, we made many dreams come true. **Please continue your contributions to make many more dreams come true.**

MỘT NĂM NHÌN LẠI

Năm 2005, SAP-VN đã bảo trợ phẫu thuật chỉnh hình cho 593 trẻ em khuyết trong 15 tỉnh ở Việt Nam. Từ 1993 đến nay, SAP-VN đã giúp xoa dịu bớt phần nào những sự đau khổ cho 5026 trẻ em khuyết tật. Ngoài ra, SAP-VN cũng đã bảo trợ phẫu thuật cho 40 em bị sứt môi hở hàm ếch, tặng xe lăn cho 53 cháu bị khuyết tật nặng không phẫu thuật được, và giúp nuôi ăn cho 90 học sinh tại trường Khuyết tật Đa Thiện tại Nhà Bè.

Về y tế cộng đồng, SAP-VN đã giúp \$1,200 cho phòng khám bệnh miễn phí Kim Long và Diệu Đế tại Huế. Cuối tháng 10, đoàn y tế lưu động với 4 bác sĩ y khoa và 4 nha sĩ cùng các thiện nguyện viên đã đến khám bệnh miễn phí, phát thuốc và nhổ răng cho 2,635 người tại An Giang. Bác sĩ Nguyễn Phương Châu, thành viên hội đồng quản trị, trong dịp này cũng khám mắt cho 300 bệnh nhân mắt để chọn những người bị mất cườm đưa đi mổ mắt vào đầu tháng 11.

Đặc biệt năm qua SAP-VN mở thêm chương trình Phẫu Thuật Mắt Cườm. Với sự hướng dẫn và vận động của anh Phạm Duy Quang, đoàn Phẫu thuật Mắt Cườm gồm 4 chuyên gia phẫu thuật mắt cùng 23 thiện nguyện viên đã đến Sài Gòn vào đầu tháng 11. Sau một tuần làm việc, họ đã cùng các bác sĩ tại BV Mắt Từ Thiện Sài Gòn phẫu thuật và đem lại ánh sáng cho 179 bệnh nhân mắt cườm. Sau đó vào tháng 12, SAP-VN cùng với các bác sĩ tại BV Mắt Từ Thiện đã đến tỉnh An Giang phẫu thuật cho 116 bệnh nhân được bác sĩ Châu khám lọc vào cuối tháng 10.

Những thành quả của năm qua là nhờ vào lòng hảo tâm của quý ân nhân. Những giấc mơ của nhiều ngàn người đã thành hiện thực là nhờ vào sự đóng góp của tất cả quý vị mạnh thường quân. **Xin cùng chúng tôi đem đến niềm tin và niềm hạnh phúc cho nhiều trẻ em kém may mắn tại quê nhà.**

HỘI ĐỒNG QUẢN TRỊ

ĐOÀN KIẾN TRÚC
HUYỀN PHƯỚC ĐƯỜNG
NGUYỄN PHƯỢNG CHÂU
NGUYỄN NGỌC THÀNH
NGUYỄN THỊNH
TRÂM ANH LONG
VŨ NGỌC LÂM

□ ■ □

NGUYỄN NGỌC THÀNH

Chủ tịch
LÊ Đ. THÁI
Tổng Thư Ký
ĐINH KIỀU HƯƠNG
Thủ Quỹ

Cộng Tác Viên

San Jose
LÊ DUY CHÁNH
(408) 460-7981
San Diego
NGUYỄN KIM HOÀN
(858) 453-8718
Sài Gòn - Việt Nam
VŨ CHU THIỆU

□ ■ □

- Social Assistance Program For Vietnam (SAP-VN) là một tổ chức từ thiện được thành lập vào năm 1992 theo qui chế 501(c)3.
- SAP-VN chủ trương trợ giúp đồng bào kém may mắn và trẻ em nghèo khổ và khuyết tật ở Việt Nam.
- SAP-VN được quản trị và điều hành bởi các tình nguyện viên làm việc bất vụ lợi và không hưởng lương.
- Tất cả các chương trình trợ giúp của SAP-VN đều được thực hiện trực tiếp bởi các thành viên về từ Hoa Kỳ và cộng tác viên ở Việt Nam.
- Ngân quỹ hoạt động của SAP-VN do sự đóng góp tài chánh của mạnh thường quân và những cuộc gây quỹ.
- SAP-VN mong được sự tiếp tay của quý vị hảo tâm để có ngân quỹ hoạt động, để giới thiệu về SAP-VN, và giúp phổ biến bản tin đến thân hữu nhiệt tâm ở các nơi khác.
- Muốn nhận Green Cross, xin vui lòng gửi tên và địa chỉ về SAP-VN.

MY FIRST TRIP WITH SAP-VN

Almost six weeks after our Mobile Care trip to Vietnam, I can still hum to the tune of our driver's cell phone ring as we traveled to each of our locations. I can remember the feeling of anxiousness and excitement as our vans drove through the single one-way dirt roads to each of the four villages we worked in. All the village people would emerge from their man-made huts and watch as our unfamiliar vans passed by. I compared their stares to the way I would gaze at a long stretch Hummer limousine in the streets of Los Angeles, wondering who was in there and why they were in there. I would only hope that they knew we were there to help them. I personally knew that everyone I was traveling with were on a mission and had a common goal: to assist and give hope to the people who were most in need. I left my comfortable, predictable, and routine lifestyle in the United States to pursue a one week mission that was at times uncomfortable, unpredictable, and very unroutine. I was on a journey of a lifetime, and I wanted to make it a successful one.

Nothing I have ever done in my life, could help me prepare for what I would experience in these poverty-stricken villages of Vietnam. As we approached each of our working locations, it was amazing to see all of the people waiting for our help. When I would transfer the equipment from the vans, I could literally feel their interested eyes following me to the work stations. I could see the wide range of people that we would help that day. From the elderly patients who looked so emotionless, as if poverty has taken all their spirit away, to the children who had never-ending smiles on their faces, as if we were the once in a lifetime circus coming to town. It was such a blessing to be able to work with and be a part of the dental team. Watching the dentists work so vigorously outside of the comfort of their usual air-conditioned and electricity-powered practices was really amazing. A very small percentage of dentists in the United States would be willing to do extractions in a dark and heat-trapped room, while working on regular chairs without any suction. It takes a lot of desire and compassion to do what the doctors, dentists, optometrist, pharmacist, and helpers of the Mobile Care team did. Everyone demonstrated their selflessness and automatically switched into teamwork mode for the entire trip.

The journey through our working days in Vietnam has allowed me to have the most appreciation for my own life and what I have. From seeing a child so thankful for the box of 24 crayons he was given, when a child in the States would have a 164 pack of crayons, markers, and sidewalk chalk. To seeing the children in the orphanage having the time of their lives playing with just old bicycle tires, when the children in the States have gameboys, playstations, and Xboxes. To seeing a mother and her dying premature baby and knowing that in the States the baby would be nursed to health in the NICU. The entire team tried their best to help with the people medically, but what was most important, was that they gave these people a sense of hope. These patients will always need more extractions and medications, but we supply them with a mental knowledge of caring that will suffice as a lifelong prescription.

This was my first trip with SAP-VN to Vietnam and it was an experience that I will never forget for the rest of my life. I would like to thank the entire group for taking me in and being so welcoming towards me. I am ever so grateful for the friendships that I have gained during the trip, and I couldn't imagine not trying my best to go on the trip again in future years. I would like to thank my mom for helping me prepare for the trip and reminding me to do everything I needed to do. And last but not least, I am very fortunate to have a "Ba Ngoai" that opened the doors to give me this awesome opportunity to work with fantastic people and to help my home country. She has an everlasting care and love for me that I am truly forever grateful and thankful for.

**Tran Thi-Anh graduated from UC Santa Barbara and is currently applying to dental school.

MY THOUGHTS AND EXPERIENCE WITH SAP-VN

It was through a chance meeting online that I became acquainted with SAP-VN. I stumbled upon their website while aimlessly googling for organizations currently doing work in Vietnam. Impressed by the services and programs that SAP-VN sponsored for the less fortunate in VN, I sent an email expressing my interest to volunteer. And that was the beginning of a beautiful relationship.

At first, my volunteering tasks comprised of photocopying before and after pictures of children being sponsored for orthopedic surgeries, folding newsletters, data entry, and other administrative tortures that the veterans of SAP-VN could think of to test the endurance of the

new kid on the block. Just kidding...they are the nicest group of people I have ever met. Through these tasks, I was able to learn more about the work that SAP-VN does for children in Vietnam which I found to be very inspiring.

A couple of months into my volunteering, I was asked if I would be interested in joining SAP-VN members in their annual medical mission to Vietnam. I was excited at the prospect but had to confess that I have no medically relevant skills. I was assured that my lack of skills should not be much of an issue. In addition, this was the first year that SAP-VN is working with SEE International to sponsor cataract surgeries for the poor and blind in Vietnam. Over the next few months, the project under the indefatigable leadership of anh Quang, attracted a large number of volunteers. I have now moved up the organizational totem pole and was given the duty of secretary, responsible for taking detailed minutes of all the meetings on planning and logistics of the cataract mission.

In October 2005, I landed in Vietnam, excited about the experience that lies ahead. Before starting the cataract mission, I was able to join anh Thinh and Hung, chu Thieu, and di My Linh on an excursion to Hanoi to visit children in SAP-VN's orthopedic program. We visited children in hospitals in Ha Tay and Thanh Hoa who have had or are about to undergo surgeries to correct their physical disability. It was great to have an opportunity to interact with the children and their family and to see first hand the surgical corrections that local Vietnamese doctors are able to do with monetary support provided by SAP-VN sponsors. We also had a chance to do some home visits of children in Ninh Binh who have recovered from surgeries. It was great to see the spectrum from pre to post conditions of these children's physical status as well as their ability to do things that family members

said they could not have done before. I remembered the time I had the task of photocopying those before and after pictures of the children and thought how surreal it is that I'm now able to see first hand the impact that SAP-VN has in the lives of these children.

Then there was the Cataract Mission itself, which offered another extremely interesting experience. This was a collaboration between SAP-VN, SEE International, and the Charity Hospital in Vietnam. The combination of three organizations trying to work together within the walls of a small hospital trying to attain the ambitious goal of performing 300+ cataract surgeries during our 5 1/2 days mission had its moments of total chaos and frustration. But regardless of the obstacles, I believe everyone came away from the mission with many memorable experiences. As for me, one of the events I remembered most was trying to distribute disposable sunglasses (or actually more like a darkly colored plastic shaped in forms of eyeglasses to protect the eye from dust and debris) to patients after their surgeries. I didn't think the plastic sunglasses were all that exciting but the patients actually started clamoring for them – they hovered around, tried to grab the plastic and yelling, "let me have one, let me have one." It was total chaos and I just couldn't stop laughing as I try to fend off their hands. Thankfully, anh Hung ran out, snapped the box of glasses from me and reinstated order amongst the patients. In the presence of a male figure, the patients quieted down and the distribution proceeded in as orderly a fashion as is possible in Vietnam. That's when it dawned on me that even as little a gift as a strip of plastic can have meaning to these patients who really don't have much at all.

Though I was not able to do much in terms of helping the people I encountered on the trip but the experience of meeting and interacting with everyone was so valuable and meaningful. I'm very thankful for this opportunity to be a part of such a worthwhile trip with other SAP-VN volunteers. I foresee that SAP-VN and I will have quite a long term relationship...not bad for something that blossomed online. (Chi Vu)

*Chi Vu visits children at Ba Vi Orthopedic & Rehab Center in Ha Tay.
Chi Vũ thăm trẻ khuyết tật ở Trung tâm Chỉnh hình Ba Vi, Hà Tây*

JOURNEY OF HEALING

Jean Lieu, DPM

I didn't know what to expect on this trip, but I was prepared for the worst. Armed with antibiotics, mosquito repellent, anti-diarrhea medicines, anti-itch medicines, cortisone creams, avian flu medicines, sleeping pills to prevent jet lag and a score of medicines to combat anything that I might even have a remote chance of catching, I was prepared to wage and win the war to stay healthy and productive on my trip. No diarrheal bouts or jet lag was going to set me back. I was a woman with a mission, and nothing was going to prevent me from getting it done, be it mud, rain, monsoons or mosquitoes.

The 4 am trip from Saigon to Long Xuyen was pleasant enough. The road was bumpy, making me motion-sick most of the time but it was no match for my anti-nausea and anti-motion sickness medicines. After an hour into the trip, I was out like a light. Much of the trip passed like a blur. The next thing I remembered was that we were in Cao Lanh. It had begun to drizzle a bit, but no major rain. I stepped out of the van a bit groggy, but the sight of the welcoming committee instantly filled me with adrenaline. There was a roomful of people staring at us as we slowly filed into the auditorium. There was a banner proclaiming our arrival as well as a podium with a microphone and a table with six or seven chairs in the front of the room.

We were greeted by the officials in the Committee for Population, Family, and Children of Dong Thap Province and patients who had undergone previous surgeries. It was touching to see parents holding onto their child. These were children, who, a year ago, couldn't walk or grasp a pencil, couldn't bend their knees or raise their arms above their heads. There were all kinds of handicaps represented in this small little room. But due to some kind of providence, we were brought together to share this little space. And today, as I stood there, this little room became a testimony to love, charity and kindness. Whatever differences we had were laid aside for the moment. All that mattered were the children.

Before we were allowed to examine the children, the local government insisted on a formal welcoming reception. We took our seats at the table placed at the front of the auditorium, feeling

uncomfortable with the attention.

As I examined each child, I asked them to compare their limitations before and after surgery. Most did well, having regained functions critical for daily life. But for many, the handicap remained. For example, children with neurological diseases tend to have severe contractures in their joints which can only be partially corrected. Even after surgery, many are still confined to and are limited by their wheelchairs because many schools and public places can not accommodate the disabled. So while we've solved one problem, we're faced with another just as difficult to solve, if not more so. Once we've sponsored a child for surgery to restore function, where do we go from there? Schools can not accommodate wheel chairs. And even if they did, most families were too poor to send their children to schools, and most schools are too far for children who live in rural villages.

As I talked to the children and their families, I was filled with mixed emotions. My eyes filled with tears for the gratitude they show; these same tears were mixed with sorrow, pity, anger and frustration. Why the children? The sins of the adults are visited upon by the innocents. But they hold no grudge. They only smiled and beamed gratefully.

As I look at them, I was reminded that my family could very well have been amongst them. It was sheer luck that separated them and me. The young mother holding onto her deformed child was about my age. The young man who has lost all function of his lower extremities could have been my younger brothers. The old woman, with her grey hair, sad eyes, and decayed teeth; the old man with hollow cheekbones, and sallow skin hanging loosely from his frame; both could very well have been my mother and father.

For the past nine months, I had been looking at pictures to evaluate the work of the surgeons being paid by SAP-VN to identify and to operate on children with severe deformities. My task was to evaluate outcome as well as to determine whether or not the surgeries were deemed necessary. SAP-VN'S primary goal was to restore function and relieve pain. As I reviewed each case, guided only by poor pre-op and post-op pictures, I adhered to the conservative principles I was taught as a podiatry resident in medicine and surgery. Surgery for these type of patients should only be used as a last resort to relieve pain. It should not be used to improve cosmesis. So no matter how severe a deformity, if surgery can not restore function, then it should not be done. My job was to flag questionable cases, very much like a doctor working for an HMO organization. As hard as it was to determine the outcome of a case with mere polaroids, there were cases that I had no problems flagging, questioning why they were operated on at all. Patients with certain neurological diseases would always be bed-ridden, no matter how many surgeries are performed. Patients with burn scars or keloids (hypertrophic scars) should not be operated upon because there is no outcome on function. If it had been up to me, there would be a denial stamped across many of these "cases". But as I stood here, face to face with these children and their families, I held an entirely different perspective. As I look into each child's eyes, I can read a great loss in them, but with the gift of surgery, regardless of the results, there is a ray of hope that now shines in their eyes. Once again, I was barraged with a flood of mixed emotions. The scientist in me told me it's nothing more than a placebo effect; the sick feel better because

they believe in the medicines they're taking, even if it's nothing more than a sugar pill. But the humanist in me believes in the miracle of the mind. If you believe you've been empowered, if you believe that even a small part of your lost abilities has been restored, a change happens in you, and from that change come great things.

There were many stories of triumph that warmed my heart, but twice as many sad ones for each happy one. A little girl, Mỹ Ngọc, beams as her mother places her on a tricycle that was impossible to ride before her surgery. She places the Winnie the Pooh I gave her in the tricycle basket and rode down the dirt road in front of her house to show off her new-found abilities. Her smile stayed on my mind for days. Even as I sit here, I can still see her smiling as she pedals down that dirt path.

Dr. Jean Liêu examined Phạm Ngọc Bảo Yến from Long Xuyên,

An Giang, who was operated in September, 2005. Bảo Yến had clubbed feet. After surgery, she can walk confidently using a pair of leg braces.

Then there was nine year old Pham Trung Kien with cerebral palsy. His joints and ligaments were so rigid and spastic that his legs could not be bent or uncrossed. His legs remained crossed against each other at the knees like a pair of scissors. His mother had no way of dressing him because she could not uncross and separate his legs. The surgery has improved his condition marginally, but was considered successful because it allowed his mother to uncross his legs to dress him in the morning. As I examined him, his mother's voice wavered between laughter and tears. We both stopped short and he catches me off guard when he asks if I would fix his arms so he could bend them. I didn't know what to say. In the end, I told him, "we'll see." I didn't have the heart to tell him that no surgery would ever restore the motion in his arms. It was much easier to scribble or stamp the words "denied" on paper when you never have to look that person in the eyes.

There is also 17 year old Nguyen Thi Tham who was adopted when she was 2 months old. While her adoptive mother was loving, her adoptive father was an abusive drunk. She had a foot deformity that was surgically corrected last year with good outcome. She smiled and ranted on enthusiastically as she told me how happy she was with the results of the surgery. As she was ready to leave, she asked

me to examine her bruised wrist. When I asked her what happened, she said she fell, but tears filled her eyes. When I prodded her with more questions, she told me how her stepfather had come home in a drunken stupor and beat her with a wooden beam; she said she was lucky; he hadn't seen the machete lying on the floor. She had protected her face and head; it was her wrist that received the bulk of the blows. Two weeks after the injury, her "bruise" was still extremely swollen. I could feel the unevenness in her ulnar, the wrist bone near her pinky finger. Fortunately, it was away from the wrist joint itself. She still had normal motion in the joint, no numbness in the fingers and no shortening or visible deformity in the wrist itself. There was nothing I could do for her. To visit the hospital or to get a cast was not an option or a luxury she could afford so I didn't bother her with those requests. I strongly advised her to rest that wrist so it could heal without further insult, knowing full well that at dawn, she would wake up to heavy loads and a litany of strenuous work that a delicate frame like hers ordinarily would not be able to accomplish. There are thousands of stories like hers, thousands of nameless faces. At the same time that I was faced with the knowledge they exist, I was also fully aware that I was powerless to change their fates.

At times, I am overwhelmed with helplessness and I wonder if any of our efforts make a tangible difference. I am then reassured by the children's smiles, their gratefulness, and the looks on the faces of those we encounter as we give back to our homeland and share a little of ourselves. Even in my few moments of frustration at my inability to change things, I also see that we are making a difference in the lives of those we've touched. Alone, our efforts don't amount to much. But there is strength in number and I am heartened to see that the poor and the weak are not alone, nor have they been forgotten.

A little girl named Mỹ Ngọc with her surgeon, Dr. Lê Đức Tổ, who operated on her in 2004. Mỹ Ngọc was not able to walk before. After surgery, she can now operate a bicycle. Picture taken by Hung Vu, October 2005.

CUỘC HÀNH TRÌNH HÀN GẮN

Tôi không hình dung trước được điều gì sẽ xảy ra trong chuyến đi lần này nên tôi cố gắng chuẩn bị thật kỹ cho mọi tình huống tồi tệ nhất. Tôi đem theo nào là thuốc trụ sinh, thuốc chống muỗi, thuốc bôi ngứa, thuốc kem cortisone, thuốc cúm gia cầm, thuốc ngủ để dùng khi giờ giấc thay đổi và nhiều nhiều loại thuốc nữa đủ để tác chiến với mọi loại bệnh cho dù biết rằng cơ hội mắc bệnh rất hiếm hoi. Tôi quyết chí thắng cho bằng được trận chiến bảo vệ cho mình có sức khỏe thật tốt để có thể làm việc với hiệu năng thật cao trong chuyến này. Không bệnh đau bụng tiêu chảy hay giờ giấc đảo lộn nào có thể làm tôi nản chí. Tôi là người phụ nữ mang trong mình một sứ mạng và không chuống ngại gì ngăn cản được tôi cho dù là sinh lý, bảo tố hay bị muỗi cắn.

Chuyến xe khởi hành lúc bốn giờ sáng từ Sài Gòn đi Đồng Tháp tương đối êm ả. Đường đi tuy có đôi chút gập ghềnh làm tôi hơi chóng mặt nhưng không đáng lo vì tôi có thuốc chống say sóng và buồn nôn thủ sẵn bên mình. Chỉ sau hơn một tiếng đồng hồ trên xe tôi bắt đầu ngủ thiếp đi. Đoạn đường còn lại vụt qua thật mau. Khi mở mắt ra thì biết là mình đã tới Cao Lãnh rồi. Trời bắt đầu lất phất mưa nhưng không lớn lắm.

Bước xuống xe tôi vẫn còn chưa tỉnh ngủ, nhưng khi trông thấy quang cảnh chào đón đoàn chúng tôi của địa phương, tôi lập tức tỉnh táo hẳn lên. Một hội trường chen chúc người đang chăm chú nhìn về phía chúng tôi khi chúng tôi len vào bên trong. Một tấm băng rôn căng ngang chào mừng đoàn chúng tôi, một bục micro và một bàn dài cùng sáu, bảy cái ghế sắp sẵn phía trước hội trường.

Chúng tôi được nồng nhiệt tiếp đón bởi các giới chức địa phương và các em khuyết tật đã được phẫu thuật chỉnh hình năm 2005. Rất cảm động khi nhìn thấy cảnh người cha người mẹ lúc nào ôm ấp các em vào lòng. Chỉ cách đây một năm, cũng các em này đã không tự đi đứng được hay cầm nổi cây bút chì, đã không thể co duỗi đầu gối được hay giơ tay lên qua khỏi đầu. Chỉ trong căn phòng nhỏ bé này thôi đã có đủ các dạng khuyết tật. Đường như có một phép lạ nào đó đã mang tất cả mọi người chúng tôi đến với nhau trong không gian nhỏ bé này. Và ngày hôm nay tôi đứng nơi đây, cái căn phòng nhỏ bé này sẽ là bằng chứng cho tình thương, cho lòng từ thiện và lòng nhân ái. Mọi khác biệt đều đặt để qua một bên. Tất cả đều dành hết cho các em.

Trước khi bắt tay vào khám bệnh, chính quyền địa phương muốn mở đầu bằng buổi lễ chính thức chào mừng đoàn chúng tôi. Chúng tôi được xếp ngồi tại bàn phía trước hội trường nên cảm thấy không thoải mái lắm trước sự chú ý của mọi người.

Trong lúc khám cho từng em, tôi hỏi các em so sánh khả năng vận động trước và sau khi mổ. Đa số các em đều có tiến triển khá hơn và phục hồi được những chức năng căn bản cho sinh hoạt hằng ngày. Bên cạnh đó, lại có một số em không tiến triển gì mấy. Điển hình là các em mắc phải những căn bệnh liên quan đến hệ thần kinh. Chân tay các em bị co rút nặng ở những khớp xương mà phẫu thuật chỉ có thể giúp được rất ít. Vì thế, sau khi đã được phẫu thuật xong, nhiều em vẫn tiếp tục quanh quẩn nằm một chỗ trong nhà. Em nào khá hơn thì có được xe lăn để đi nhưng vẫn còn bị nhiều giới hạn vì trường học và những nơi cộng đồng không có lối đi dành cho người khuyết tật. Thành thử vừa giải quyết xong một việc thì lại nảy sinh một việc khác cũng không kém phần khó khăn, nếu không muốn nói là khó khăn hơn. Một em khuyết tật được chúng

ta bảo trợ phẫu thuật và phục hồi chức năng thành công xong thì bước kế tiếp chúng ta sẽ phải làm gì? Trường học thì không có lối đi dành cho xe lăn. Mà cho dù có đi chẳng nữa thì gia đình các em lại quá nghèo không có phương tiện cho các em đi học. Thêm vào, đa số những trường học thì quá xa cho các em ở những thôn quê hẻo lánh.

Khi tiếp xúc với các em và gia đình, trong lòng tôi cảm thấy rối bời bởi nhiều cảm xúc mâu thuẫn. Những giọt lệ cứ tuôn ra trong mắt tôi trước những sự bày tỏ lòng biết ơn chân tình của các em và gia đình. Cũng những giọt lệ ấy chứa đầy những chua xót, cay đắng, buồn bực và thất vọng. Tôi tự hỏi tại sao lại là các em? Phải chăng những lầm lỗi trước đây của thế hệ người lớn để giờ đây tuổi thơ các em phải gánh chịu. Nhưng các em lại không không hề than trách và luôn nở một nụ cười rạng rỡ chan chứa lòng biết ơn.

Nhìn các em, tôi tự nghĩ gia đình của tôi cũng có thể bị lâm vào hoàn cảnh giống gia đình các em lắm chứ. Duy chỉ là do sự may mắn đã tách rời tôi và các em. Một người mẹ trẻ, ôm ấp đứa con bị dị tật, chị ấy chỉ trạc độ tuổi tôi thôi. Một em trai bị mất hoàn toàn chức năng phần chi dưới cũng có thể là đứa em của tôi lắm. Một cụ bà mái tóc bạc trắng, đôi mắt u sầu, với hàm răng hư gần hết; một cụ ông má hóp sâu với lớp da nhăn nheo xanh xao trên thân thể gầy gộc; họ cũng rất có thể là ba và mẹ tôi.

Trong suốt chín tháng trước chuyến đi, tôi xem duyệt qua những hình ảnh của các em khuyết tật để đánh giá việc làm của các phẫu thuật viên mà hội SAP-VN đã trả công cho họ đi lọc bệnh và giải phẫu cho các em bị khuyết tật nặng. Việc của tôi không chỉ thuần túy đánh giá kết quả ca mổ mà còn cân nhắc xem ca mổ có thật sự cần thiết hay không. Chủ đích chính của hội SAP-VN là phục hồi khả năng vận động và giảm thiểu đau đớn cho các em bị khuyết tật. Khi xem duyệt từng hồ sơ, với hình chụp không được rõ lắm trước và sau khi mổ, tôi chỉ đành dựa theo những nguyên tắc bảo thủ mà tôi đã học được khi còn là thực tập viên chuyên môn về phẫu thuật

bàn chân. Phẫu thuật chỉ nên dùng làm giải pháp cuối cùng để giúp giảm thiểu sự đau đớn. Phẫu thuật không nên dùng để thay đổi diện mạo. Không cần biết dị tật nặng đến đâu, nếu phẫu thuật không giúp phục hồi những chức năng căn bản, thì không nên dùng đến. Nếu ca mổ nào tôi cảm thấy không cần thiết thì phải đặt nghi vấn ngay. Công việc của tôi giống như công việc của một bác sĩ làm việc cho chương trình HMO vậy. Thật khó có thể đánh giá chính xác kết quả của một ca mổ chỉ với hình ảnh. Tuy nhiên, có nhiều ca tôi không ngần ngại đặt ngay nghi vấn tại sao các em này lại được mổ. Nhiều em bị khuyết tật liên quan đến hệ thần kinh thì sẽ mãi mãi nằm liệt giường cho dù được giải phẫu bao nhiêu lần chẳng nữa. Những em bị sẹo do bỏng hay bị sẹo sơ cứng dày lên thì không cần thiết mổ vì không mang lại kết quả gì liên quan đến chức năng cả. Nếu mà để cho tôi toàn quyền quyết định, thì tôi đã đóng ngay con dấu từ chối những “ca mổ” như vậy rồi.

Nhưng rồi khi phải mặt đối mặt với các em và gia đình, tôi lại có lối nhìn hoàn toàn khác hẳn. Nhìn vào đôi mắt các em, tôi cảm nhận được một sự mất mát to lớn; nhưng chỉ với món quà được giải phẫu, dù chưa biết kết quả sẽ ra sao, cũng từ đôi mắt ấy sáng lên một tia hy vọng. Lòng tôi một lần nữa lại cảm thấy rối bời bởi nhiều cảm xúc mâu thuẫn. Có một nhà khoa học nói với tôi rằng chẳng cần gì hơn là tác dụng của cảm giác an tâm; nếu tạo cho người bệnh có được cảm giác an tâm bởi viên thuốc họ uống, thì họ sẽ cảm thấy khỏe lên cho dù đó chỉ là viên thuốc đường thôi. Trong đầu tôi lại nảy ra một cách suy nghĩ khác về sức mạnh kỳ diệu của trí óc con người. Nếu bạn là người có đầy niềm tin vào nghị lực của mình, thì bất kỳ sự thay đổi nào trong cuộc đời bạn cho dù đó chỉ là sự phục hồi lại một phần chức năng nhỏ nhoi đã mất, sự thay đổi đó cũng sẽ kéo theo nhiều điều tốt đẹp nữa cho bạn.

Được nghe kể nhiều câu chuyện giải phẫu thành công trong lòng tôi cảm thấy ấm áp. Nhưng cứ một câu chuyện vui thành công thì lại có hai câu chuyện thương tâm. Một trong những em mà chúng tôi đến thăm tận nhà là em Mỹ-Ngọc. Em nỗ lực cười thật tươi khi em được mẹ đặt lên chiếc xe đạp nhỏ ba bánh mà trước khi mổ em không thể ngồi lên và đạp được. Em cẩn thận đặt con thú nhồi bông Winnie the Pooh mà tôi vừa tặng em vào giỏ xe và đạp xe xuống đoạn đường đất trước nhà để thi thố tài năng vừa tìm thấy. Nụ cười thật rạng rỡ của em cứ tồn tại mãi trong tôi. Ngay lúc này tôi đang ngồi đây, tôi vẫn hình dung thấy hình ảnh tươi cười đạp xe của em trên con đường đất.

Em Phạm Trung Kiên chín tuổi bị bại não khá nặng. Những khớp xương và gân sụn đều bị cứng không co duỗi được. Hai chân thì vắt chéo vào nhau ở khoảng đầu gối trông giống như chiếc kéo vậy. Mẹ em rất vất vả mỗi khi giúp em mặc quần áo vì em không dạng rời hai chân ra được. Giải phẫu thật ra chỉ giúp được rất ít cho tình trạng của em, tuy nhiên vẫn được xem là thành công vì giờ đây em đã có thể dạng hai chân ra được để cho mẹ giúp em mặc quần. Trong lúc tôi khám cho em, giọng nói mẹ em xen lẫn lúc thì tươi vui lúc thì ghen ngào. Rồi bất ngờ em quay lại hỏi tôi rằng tôi có thể giúp sửa lại đôi tay để có thể co gấp lại được không. Tôi ngập ngừng không biết nói sao. Cuối cùng tôi chỉ đành trả lời qua loa “để xem sao.” Lúc đó, tôi thật sự không đủ can đảm để trực tiếp nói với em rằng giải phẫu sẽ không thể giúp cho đôi tay em cử động được. Thú thật nếu tôi không phải ngồi đối diện với người bệnh nhân như em, thì tôi đã không ngần ngại đóng ngay một con dấu “từ chối” mổ vào hồ sơ bệnh của em.

Em gái Nguyễn Thị Thắm 17 tuổi được một gia đình nhận nuôi khi mới lên 2 tháng tuổi. Trong khi mẹ nuôi thì rất thương yêu em, ba nuôi lại là một người lúc nào cũng rượu chè. Em bị dị tật bàn chân đã được giải phẫu năm ngoài kết quả rất tốt. Em lúc nào cũng cười nói và luôn khoe với tôi rằng em rất mừng với kết quả sau khi mổ. Đến lúc gần khám xong, em đưa tay lên nhờ tôi khám chỗ cánh tay bị sưng bầm. Tôi hỏi em bị sao vậy, em do dự trả lời em bị té rồi tự nhiên em bắt đầu rướm rướn nước mắt. Tôi gạn hỏi thêm nữa, em thú thật ba nuôi em uống rượu say rồi về nhà đánh em bằng khúc củi gỗ; em nói cũng may là ba em không nhìn thấy con dao phay to trên sàn nhà. Em phải dùng tay che lấy đầu nên chỗ bị đánh trúng nặng nhất là ở cánh tay. Đã hai tuần rồi mà vết bầm vẫn còn sưng. Tôi sờ nắn xương cánh tay bên phía ngón út thì thấy có vài chỗ không đều đặn lắm. Cũng may chỗ bị thương cách xa vùng cổ tay. Nên em còn gấp duỗi cổ tay được, em không bị cảm giác tê ở các ngón tay và không bị co rút hay có biến chứng nào khác ở vùng cổ tay. Tôi biết mình không làm gì hơn được cho em. Bước kế tiếp để điều trị là giới thiệu em vào bệnh viện để được băng bột. Nhưng đó lại là một thử thách, em xoay sở đầu ra tiền để chi trả viện phí. Thôi, tôi chẳng buồn giới thiệu em đi đâu hết. Tôi chỉ ráng khuyên em tránh vận động cổ tay để vết bầm mau lành và không bị tổn thương thêm nữa, cho dù tôi đoán biết rằng buổi sớm mai khi em thức dậy sẽ lại tiếp tục bù đắp với những công việc nặng nhọc mà thân thể nhỏ nhoi của em đáng lý ra không đáng nể. Có đến cả ngàn câu chuyện thương tâm như chuyện của em Thắm nhưng vì các em chưa lộ diện nên chẳng ai hay biết đến. Cùng lúc tôi nhận biết được sự hiện diện và tồn tại của các em cũng là lúc tôi nhận thức rằng tôi không có quyền năng gì để thay đổi được vận mạng các em.

Có những lúc tôi tự cảm thấy mình bó tay không giúp gì được và tôi tự hỏi những công việc của chúng ta đang cố gắng thực hiện có thực sự mang lại thay đổi gì cho các em không. Và rồi tôi cảm thấy vững tin bởi những nụ cười tươi, những tấm lòng biết ơn và những nét mặt ngây ngô của các em mà chúng ta đón bắt được mỗi khi về lại quê hương để cho lại hay chia sẻ một chút gì mình có. Ngay những lúc tôi thất vọng vì mình không đủ khả năng thay đổi gì được, tôi cũng nhìn thấy chúng ta đang thay đổi cuộc đời của các em. Nếu chỉ đơn phương thì sự cố gắng của chúng ta không đi đến đâu. Nhưng số đông sẽ luôn tạo nên sức mạnh và tôi cảm thấy phấn khởi khi nhận biết được những người nghèo yếu không những không đơn độc mà còn không bị quên lãng. (Jean Lieu)

Dạ Tiệc " Cho Em Niềm Hy Vọng 3"

Buổi dạ tiệc gây quỹ đã được tổ chức lúc 4 giờ chiều Chủ Nhật ngày 18/09/2005 tại nhà hàng Lucky House ở Santa Ana với trên 400 quan khách và tình nguyện viên tham dự. Công việc tổ chức được bắt đầu từ tháng 4. Tuy nhiên cả tháng 8 và đầu tháng 9 là thời gian bận rộn nhất. Những nỗ lực vận động các nhà bảo trợ cho buổi dạ tiệc đã đạt được kết quả tốt đẹp.

Năm nay được sự tiếp trợ của anh Phạm Duy Quang cùng bạn hữu trong việc tổ chức văn nghệ và vận động các nghệ sĩ tham gia nên chương trình văn nghệ năm 2005 có nhiều tiết mục đặc sắc và có thêm nhiều ca sĩ lần đầu tiên đến với SAP-VN. Đặc biệt năm nay thành phần điều khiển chương trình được sự tham gia của anh Nam Lộc và chị Ngọc Hương cùng với anh Đình Quang Anh Thái, một người thân hữu của SAP-VN đã điều khiển chương trình từ lúc SAP-VN tổ chức buổi dạ tiệc "Cho Em Niềm Hy Vọng 1" vào năm 2003.

Những anh chị trong ban tổ chức buổi dạ tiệc "Cho Em Niềm Hy Vọng 3" đang họp lên chương trình cho buổi dạ tiệc.

Ngoài ra trong những tháng 8 và 9, cùng với việc vận động bảo trợ và bán vé, một nhóm anh chị em tình nguyện của SAP-VN đã soạn những tấm hình chụp ở Việt Nam và đúc kết những dữ kiện hoạt động trong năm để soạn thành những tấm bích chương lớn tóm lược tất cả các chương trình trong năm 2005 và tổng kết thành quả của các chương trình từ năm 1993 đến 2005. Những tấm hình được các bạn Bảo, Chi, Thái, Nghĩa v.v. chọn lựa kỹ, cắt gọn lại và dán lên từng tấm bích chương lớn. Những tấm bích chương với hình ảnh đầy ý nghĩa và những dòng chữ Việt và Anh ngữ diễn tả những thành quả của mỗi chương trình đã tạo được sự chú ý của nhiều quan khách tham gia buổi dạ tiệc.

Cũng như mọi năm, hai họa sĩ Hồ Thành Đức và Bé Ký đã ủng hộ SAP-VN bằng cách gởi 10 tấm tranh của họa sĩ Bé Ký và một tấm tranh của họa sĩ Hồ Thành Đức để bán gây quỹ. Những tấm tranh của họa sĩ Bé Ký vẫn là những tấm tranh được yêu thích đối với các quan khách. Năm nay, họa sĩ Rừng cũng gởi tranh của ông đến để bán gây quỹ. Ngoài ra, anh Phí Văn Trung và nhóm Việt Ảnh Club qua đã gởi đến 5 bức ảnh màu chụp các thắng cảnh tại Việt Nam để bán gây quỹ. Bức tranh "Thiếu Nữ và Đàn Nguyệt" của Hồ Thành Đức được bán đấu giá cùng với 6 tranh của Bé Ký và 5 bức ảnh của nhóm Việt Ảnh đã được những vị yêu nghệ thuật mua về. Tổng số tiền bán tranh và ảnh là \$10,600. Sau khi trừ đi \$3,183 tiền đóng khung và vật liệu, tiền thu được là \$7,417 đồng.

Buổi gây quỹ được thành công là nhờ sự ủng hộ nhiệt tình của nhiều mạnh thường quân đã bảo trợ cho buổi dạ tiệc "Cho Em Niềm Hy Vọng." Ngoài những nhà bảo trợ thường xuyên ủng hộ còn có những nhà bảo trợ lần đầu tiên đến với SAP-VN.

Được sự ủng hộ của quan khách và các nhà bảo trợ, buổi dạ tiệc gây quỹ đã thành công cả về các tiết mục ca nhạc hay và tài chánh thu được. Tổng số tiền thu được là \$66,751. Sau khi trừ đi \$15,219 chi phí, tiền lời thu được cho buổi dạ tiệc là \$51,532. SAP-VN sẽ sung tất cả số tiền này vào quỹ Phẫu Thuật Chỉnh Hình để bảo trợ giải phẫu cho 257 cháu để sửa đổi dị tật, để cải thiện dáng đi, để đôi chân đứng vững. **Điều quan trọng hơn cả là các cháu đã tự xóa đi cái mặc cảm tật nguyên để có thể vươn lên hội nhập với đời.**

Anh Nguyễn Ngọc Thành trao bằng lưu niệm đến anh Nam Lộc, người đã tình nguyện làm điều khiển chương trình cho buổi dạ tiệc.

Mỗi năm chúng tôi đều về Việt Nam để đến thăm hỏi các cháu ở nhà hay ở bệnh viện. Những gương mặt và nụ cười rạng rỡ của các cháu sau khi đã được giải phẫu đã nói lên sự vui mừng, sung sướng của các cháu. Thay mặt cho các cháu đã, đang và sẽ được hưởng phúc lợi từ Dạ tiệc Cho Em Niềm Hy Vọng, chúng tôi xin ghi nhận lòng hảo tâm và nhân ái của quý vị.

SAP-VN rất vinh dự nhận được sự tin tưởng và ủng hộ nhiệt tình của các nhà bảo trợ, các cơ sở truyền thông, quý vị mạnh thường quân, các thân hữu, và quan khách.

Chúng tôi ghi nhận sự đóng góp tài năng của các anh chị em ca sĩ và nghệ sĩ, và kinh nghiệm tổ chức của các anh Võ Văn Đạt, Phạm Duy Quang. Chân thành cảm ơn Hòa sĩ Hồ Thành Đức và Bé Ký, họa sĩ Rừng, nhiếp ảnh gia Phí Văn Trung và nhóm Việt Ảnh Club, và nhà hàng Lucky House.

Mrs. Trâm Anh Long, member of Board of Directors and the 2003 recipient of the "Compassionate Award" presented the Compassionate Award to Mrs. Phuong Amelie Riviere. The "Compassionate Award" is presented yearly to a person who has made a significant contribution to the mission of SAP-VN. Mrs. Riviere has been a consistent supporter since 1992. She is the owner of J&R Printing. Her shop has been providing free service to SAP-VN's printing needs.

Chị Trâm Anh, thành viên hội đồng quản trị và là người nhận Giải Bác Ái năm 2003, trao tặng Giải Bác Ái 2005 đến chị Phuong Amelie Riviere. Chị Phuong là người đã ủng hộ SAP-VN từ năm 1992. Chị là chủ nhân của nhà in J&R Printing nơi cung cấp các dịch vụ ấn loát miễn phí cho SAP-VN.

"Cho Em Niềm Hy Vọng 3" Financial Report

Revenue – Số Thu

Sponsorship – Tiền Bảo Trợ	\$39,000
Donations – Tiền Quyên Tặng	\$4,112
Art & Photo Sale – Tiền Bán Tranh & Ảnh	\$10,600
CD Sale – Tiền Bán Đĩa Nhạc	\$329
Ticket Sale – Tiền Vé	\$12,710
Total - Tổng Số	\$66,751

Expenses – Số Chi

Restaurant – Nhà Hàng	\$6,296
Plaques – Bảng Lưu Niệm	\$640
Artists – Ca Sĩ	\$2,500
Band – Ban Nhạc	\$1,900
Sound System – Hệ Thống Âm Thanh	\$700
Art & Photo Sale Cost – Tiền Tranh & Ảnh	\$3,183
Total - Tổng Số	\$15,219
Net Profit – Tiền Lãi	\$51,532

Thư Việt Nam

Sau đây là thư của một bà mẹ ở Đà Lạt vừa gửi đến SAP-VN bày tỏ lòng biết ơn đối với quý vị ân nhân đã giúp con của bà, cháu Bảo Thi trở thành một người có lại một bàn tay bình thường trở lại.

Kính gửi những tấm lòng nhân ái.

Kính thưa quý ân nhân của hội từ thiện SAP-VN, là mẹ của cháu Ông Trần Bảo Thi hiện ngụ tại 73 Mẫu Tâm Du Sinh Phường 5 Đà Lạt, em không biết nói gì hơn ngoài sự biết ơn và cảm ơn, rất và rất cảm ơn những tấm lòng cao quý và nhân từ của tất cả mọi người đã dành cho cháu có được 1 bàn tay thoát khỏi sự tàn tật. Đến nay cháu đã được bình phục và lành lặn gần trở lại bình thường. Biết nói sao khi hoàn cảnh gia đình thật khó khăn và thiếu thốn, thật may mắn cho gia đình và cho cháu, những tấm lòng quá bao dung, độ lượng và thương yêu cháu bằng tất cả tấm lòng. Em và gia đình chỉ biết cảm ơn và mong ở mọi người luôn có sự cảm thông cho biết bao hoàn cảnh bất hạnh như cháu Thi. Em cảm ơn Bác Sĩ Tố đã mổ cho cháu và cảm ơn những ai đã quyên góp tiền để chi phí ca mổ cho cháu, những tấm lòng cao cả thương yêu đồng loại và chia sẻ, cảm ơn và cảm ơn, 1 lần cuối em xin ngàn lần cảm ơn và biết ơn, xin nhận đây tấm lòng của gia đình em.

Đà Lạt, ngày 30-10-2005

Cháu Ông thị Bảo Thi bị phỏng làm dính ba ngón tay (hình phóng đại) Trước và Sau khi phẫu thuật. Ông thị Bảo Thi, 13 years old, before and after surgery of a burn scar which caused her finger to join together.

Mr. John Tsai, Walnut, CA	80.00	Ms. Lisa Nguyet Thi Nguyen, Alameda, CA	40.00
Mr. Vo Luyen, Anaheim, CA	60.00	Ms. Nguyen Thi Loan, Westminster, CA	60.00
Mr. Vu Huy, Newark, CA	200.00	Ms. Nguyen Thi Phuong Phu, Hawthorne, CA	50.00
Mr. Aaron A. Vu, Yorba Linda, CA	200.00	Ms. Nguyen Thi Thanh Thu, Westminster, CA	120.00
Mr. Vu Doan Hung, Irvine, CA	2,000.00	Ms. Pham Nga, Garden Grove, CA	20.00
Mr. Vu Thi Bau, Stanton, CA	140.00	Ms. Pham Thi Roi, Costa Mesa, CA	700.00
Mr&Mrs. Tran Anh Kiet, El Segundo, CA	20.00	Ms. Pham Thi Van, Alameda, CA	100.00
Mr&Mrs. Dao Duc Ky, Westminster, CA	100.00	Ms. Phan Chi Hoan, Raleigh, NC	50.00
Mr&Mrs. Do Tran Trong, Gaithersburg, MD	200.00	Ms. Phan Nhu Anh, Las Vegas, NV	150.00
Mr&Mrs. Raymond Kwong, Hacienda Heights, CA	100.00	Ms. Phan Quynh Nhu, Fountain Valley, CA	300.00
Mr&Mrs. Le Xuyen Bao, Huntington Beach, CA	100.00	Ms. Sharon Sand, Altadena, CA	25.00
Mr&Mrs. Nguyen Kha, Redmond, WA	20.00	Ms. Thai T. Trang, Alhambra, CA	50.00
Mr&Mrs. Nguyen Duc Huan, Fountain Valley, CA	50.00	Ms. Tran Bich, Santa Clara, CA	200.00
Mr&Mrs. Andrew TC Nguyen, Irvine, CA	1,500.00	Ms. Tran Hoa, Van Nuys, CA	100.00
Mr&Mrs. Howard V. Nguyen, Irvine, CA	300.00	Ms. Tran Tu Van, Santa Ana, CA	100.00
Mr&Mrs. Gary C. Takamatsu, Walnut, CA	40.00	Ms. Trinh Thanh-Ha, Irvine, CA	200.00
Mr&Mrs. Anthony Tran, Fountain Valley, CA	100.00	Ms. Evelyn Nguyen Cali Escrow, Westminster, CA	1,000.00
Mr&Mrs. Vu D. Binh, Irvine, CA	300.00	United Way of Orange County, Irvine, CA	53.23
Mrs. Elizabeth A. Bowen, Quaker Hill, CT	25.00	Mr. Pham Thanh Tri, Irvine, CA	50.00
Mrs. Do Ngoc-Nga, Huntington Beach, CA	100.00	Riverside Pharmacy Community, Riverside, CA	46.00
Mrs. Janet E. Emery, Irvine, CA	50.00	Rosa Pharmacy, Rosemead, CA	290.00
Mrs. Margaret M. Hilgemann, Mission Viejo, CA	20.00	Vinai Theantanoo, Walnut, CA	80.00
Mrs. Hoang T. Nguyet, Houston, TX	160.00	Mr. Tran Viet, San Diego, CA	300.00
Mrs. Huynh T. Minh-Chau, Garden Grove, CA	100.00	Trung Tin Store, Chicago, IL	100.00
Mrs. Cathy Lam, Newport Beach, CA	100.00	United Way Special District Account, NY, NY	28.00
Mrs. Le Doan, Westminster, CA	200.00	United Way of Kitsap County, Bremerton, WA	208.00
Mr&Mrs. Phuoc Nguyen & GD Le Nguyen, SD, CA	200.00	United Way of Tri-State, New York, NY	28.00
Mrs. Diane T. Le, Bellflower, CA	50.00	Viet Anh Club, Garden Grove, CA	4,091.00
Mrs. Julie Lieu, Lorton, VA	650.00	Vu Ha Hong, Westminster, CA	1,000.00
Mrs. Nguyen Chung, Reseda, CA	50.00		
Mrs. Nguyen T. Cam-Qui, San Diego, CA	190.00		
Mrs. Nguyen Thi Thu-Van, San Diego, CA	500.00		
Mrs. Cindy T. Pham, Mission Viejo, CA	200.00		
Mrs. Tran Chu Lan-Anh, Garden Grove, CA	50.00		
Mrs. Tran Phi Phuong, Westminster, CA	1,000.00		
Mrs. Truong Mai Huong, Rowland Heights, CA	50.00		
Mrs. Vu Tuyet Huong, Huntington Beach, CA	200.00		
Mrs. Vu P. Thao, Westminster, CA	1,200.00		
Ms. Nam L. Bintliff, Katy, TX	60.00		
Ms. Patricia M. Brown, Brea, CA	25.00		
Ms. Elaine K. Chan, Walnut, CA	30.00		
Ms. Chau Diem Linh, Temple City, CA	20.00		
Ms. Cong Huyen Ton Nu My-Linh, Alameda, CA	500.00		
Ms. Mary Kay Crouch, Fountain Valley, CA	20.00		
Ms. Christine N. Crowley, Carlsbad, CA	3,000.00		
Ms. Do Thi Nhuan, Westminster, CA	100.00		
Ms. Ha Anh Dao, San Leandro, CA	100.00		
Ms. Hoang T. My, San Jose, CA	200.00		
Ms. Hoang T. Thanh, Spring, TX	100.00		
Ms. Kieu Thao, Fountain Valley, CA	50.00		
Ms. Lam T. Hien, Downers Grove, IL	250.00		
Ms. Le Nguyen Tuyet Mai, Fullerton, CA	50.00		
Ms. Le Nguyen Truc, San Diego, CA	250.00		
Ms. Tran Thuy Lindsey, Huntington Beach, CA	200.00		
Ms. Lai Wan Ling, Walnut, CA	160.00		
Ms. Nguyen Anh-Dao, Pleasanton, CA	50.00		
Ms. Betty Nguyen, Diamond Bar, CA	50.00		
Ms. Nguyen Hanh, Santa Ana, CA	50.00		
Ms. Nguyen Hien, Orange, CA	100.00		
Ms. Nguyen Nga, Santa Ana, CA	50.00		
Ms. Nguyen Phuong, San Jose, CA	100.00		
Ms. Quinn Nguyen, Santa Ana, CA	50.00		
Ms. Nguyen Kim Don, Santa Ana, CA	50.00		
Ms. Michelle N. Nguyen, Rosemead, CA	200.00		
Ms. Nguyen Ngoc Quynh, Lakewood, CA	200.00		
Ms. Kathy P. Nguyen, Irvine, CA	100.00		
Ms. Nguyen T. Thuy-Hoa, Santa Ana, CA	100.00		
Ms. Nguyen T. Thuy-Hong, Santa Ana, CA	100.00		
Ms. Nguyen Thi Chanh, Oakland, CA	100.00		

Total Contribution This Period: \$47,011.91

THANK YOU FOR YOUR SUPPORT AND DONATIONS

Anh Pham Duy Quang (phải) và Vũ Đoàn Hưng cùng với các bệnh nhân đã được mổ mắt cườm tại bệnh viện Mắt Từ Thiện.

Quang D. Pham and Hung Vu with the patients who had Cataract surgery at the Eye Charity Clinic in Saigon.

SAP-VN IS IN NEED OF:

1. Used binders, preferably 2-in or thicker.
  2. Computers, preferably Pentium III or higher
- Inkind donations are tax deductible.

SAP-VN ĐANG CẦN:

1. Những binder cũ dày từ 2 inch hoặc dày hơn
  2. Máy computer đời Pentium III hoặc mới hơn
- Quà tặng bằng hiện vật được miễn trừ thuế.

FINANCIAL CONTRIBUTIONS FROM SEP 11 TO DEC 31, 2005

United Way of CA Capital Region, Sac., CA	106.29	Mr&Mrs. Pham GiaHoa&MyLinh, Santa Ana, CA	200.00
Do Khiem, Pleasanton, CA	200.00	Mr&Mrs. Ta Tuong-Vi & Luyen, Alameda, CA	100.00
Dr&Mrs. Nguyen Ngoc Ky, Milpitas, CA	200.00	Mr&Mrs. Trinh Van, Fountain Valley, CA	100.00
Dr&Mrs. Tran Doan, Triangle, VA	70.00	Mr&Mrs. Truong-Cao Hung-Viet, Houston, TX	200.00
Dr. Dang Phi Long, Westminster, CA	370.00	Mr&Mrs. Vo Giao Huan, Rowland Heights, CA	120.00
Dr. Huynh Phuoc Duong, Long Beach, CA	500.00	Mr&Mrs. Vu Ngoc Lam, Downey, CA	1,000.00
Dr. Nguyen Thai-Van, Seal Beach, CA	90.00	Mr. Bach Tien, Camarillo, CA	200.00
Dr. Nguyen T. Thu Tam, San Jose, CA	1,000.00	Mr. Cu Huy-Uyen, San Leandro, CA	60.00
Dr. Nguyen Van Mung, Champaign, IL	120.00	Mr. Dang Sang, Fountain Valley, CA	70.00
Dr. Phan H. Phuoc, Irvine, CA	500.00	Mr. Dang H. Minh Dao, Stanton, CA	50.00
Dr. Ton-Nu Kieu-Tien, Pomona, CA	300.00	Mr. Do Hong Duc, Walnut, CA	80.00
Dr. Tran Mai-Khanh, Irvine, CA	500.00	Mr. Chuck Doan, San Antonio, TX	1,000.00
Drs. Duong Thao & Nguyen Sam, Saratoga, CA	200.00	Mr. Anthony Duong, Westminster, CA	50.00
Dynamic Processing, Huntington Beach, CA	300.00	Mr. Duong Buu Long, Anaheim, CA	520.00
Eastern Nishikigoi, Westminster, CA	80.00	Mr. Duong Tri Minh, Lancaster, CA	15.00
Edison International, Princeton, NJ	105.00	Mr. La Tuan, CA	220.00
Gentle Dental Care, Garden Grove, CA	1,000.00	Mr. Le Kiet, San Jose, CA	30.00
Gia Dinh Lien-Huu Tinh Do, Bakersfield, CA	300.00	Mr. Le Linh, Fountain Valley, CA	250.00
Wellpoint Assoc. Giving Campaign, Princeton, NJ	52.50	Mr. Le Quang Bich, Huntington Beach, CA	50.00
Wa. Mutual Employee Giving Prog., Princeton, NJ	320.00	Mr. Ly Ngoc Lieu, San Jose, CA	20.00
Just Give, San Francisco, CA	195.50	Mr. Nguyen Anh, Irvine, CA	200.00
Le H. Lan, Rockville, MD	60.00	Mr. Tommy Nguyen, Westminster, CA	40.00
Le Nguyen Family, San Diego, CA	100.00	Mr. Nguyen Tuan, Lawndale, CA	60.00
United Way of Greater LA, Los Angeles, CA	22.61	Mr. Nguyen C Thai, San Jose, CA	200.00
Escape Nail Spa, South Lake Tahoe, CA	200.00	Mr. Nguyen Chi Ton, Santa Ana, CA	400.00
United Way Macy's W Campaign, Princeton, NJ	80.78	Mr. David Cuu Nguyen, Westminster, CA	1,500.00
Miss. Kellie Ngoc Le, Boston, MA	20.00	Mr. Nguyen D Tien, Arlington, VA	25.00
Miss Le T. Duyen-Anh, Huntington Beach, CA	300.00	Mr. Nguyen D. Truong Son, Fountain Valley, CA	500.00
Miss. Silvana C. Capello, Dunedin, FL	100.00	Mr. Nguyen H. Bang, Fountain Valley, CA	640.00
Mr&Mrs. Rob&Hilary Bittner, El Camino, CA	200.00	Mr. Nguyen Hoai An, Orange, CA	140.00
Mr&Mrs. Vincent Dang, Huntington Beach, CA	500.00	Mr. Nguyen N Tuan, Rowlett, TX	20.00
Mr&Mrs. Du Tho Ly, San Diego, CA	100.00	Mr. Nguyen Ngoc Van, Morgan City, LA	50.00
Mr&Mrs. Michele&Thomas T. Duong, Austin, TX	100.00	Mr. Nguyen Q. Hai, Huntsville, AL	100.00
Mr&Mrs. Kieu The Duc, St Anthony, MN	800.00	Mr. Nguyen Tien Hung, Upland, CA	100.00
Mr&Mrs. BillLisa Koster, Huntington Beach, CA	250.00	Mr. Nguyen Trinh Truong, Simi Valley, CA	1,000.00
Mr&Mrs. Ngo Dinh Long, Cerritos, CA	100.00	Mr. Nguyen V Bac, Fountain Valley, CA	20.00
Mr&Mrs. Ly Xuan Tuyen, Garden Grove, CA	100.00	Mr. Nguyen Van Hay, Long Beach, CA	50.00
In Memory of Ba Qua Phu BS Nguyen Kim Tinh		Mr. Nguyen Van Lac, Orlando, FL	100.00
Mr&Mrs. Kim McLeland, Springfield, VA	300.00	Mr. Nicole T. Petermann, Santee, CA	100.00
Mr&Mrs. Ngo Minh Chau, Sacramento, CA	50.00	Mr. Pham Xuan Dung, Arcadia, CA	200.00
Mr&Mrs. Nguyen Do, Redmond, WA	20.00	Mr. Tran Duc, Cupertino, CA	100.00
Mr&Mrs. Nguyen L.Son&N.Lan, La Mesa, CA	100.00	Mr. Ted-Charles Tran, Los Angeles, CA	150.00
Mr&Mrs. Nguyen Luong Son, Miami, FL	50.00	Mr. Tran Anh Tuan, Westminster, CA	50.00
Mr&Mrs. Nguyen Ngoc Thanh, Garden Grove, CA	100.00	Mr. Tran Dai Tien, Garden Grove, CA	100.00
Mr&Mrs. Nguyen Van San, Santa Barbara, CA	90.00	Mr. Tran Van Lieng, Houston, TX	20.00

For STOCK DONATIONS: SAP-VN's account # 237 016111 Morgan Stanley Dean Witter. Agent: David Kang (213) 553-3300

CONTRIBUTION FORM

Name/Title: _____ Account # if known _____

Address: _____ Phone: _____

I would like to donate \$ _____ for the following project:

☐ Orthopedic Surgery (\$200/surgery)	☐ Cleft-Palate Surgery (\$70/surgery)
☐ Wheelchair or Tricycle (\$80 or \$120/ea)	☐ Cataract Surgery Project (\$50/eye)
☐ Free Clinics (\$100/clinic/month)	☐ Most Needed Project

YOUR CONTRIBUTION DOES MAKE A DIFFERENCE. THANK YOU !

GC45

HỘP QUYỀN TIỀN Ở SAN DIEGO

Số tiền quyền góp từ các hộp quyền tiền ở San Diego trong năm 2005 là **\$6,405.54**.

Hội SAP-VN chân thành cảm ơn quý vị chủ nhân đã cho phép SAP-VN đặt hộp quyền tiền tại cơ sở thương mại và dịch vụ của quý vị. Chân thành cảm ơn ông Nguyễn Kim Hoàn đã nhiệt tâm giúp SAP-VN tạo thêm kinh phí hoạt động.

Quý vị hảo tâm ở San Diego muốn biết thêm về hoạt động từ thiện của SAP-VN, xin liên lạc với ông Hoàn (858) 453-8718.

Bệnh nhân đã được mổ mắt cườm và đang chờ tháo băng tại BV Mắt Từ Thiện ở Sài Gòn.

After having Cataract surgery, patients are waiting to have their eye checked at the Eye Charity Clinic in Saigon.

SAP-VN'S SOLE MISSION IS TO PROVIDE FREE MEDICAL, EDUCATIONAL AND WELFARE SERVICES FOR LESS FORTUNATE PEOPLE, ESPECIALLY NEEDY AND HANDICAPPED CHILDREN, IN VIETNAM.

CẢM ƠN! THANK YOU! J & R PRINTING

10562 GARDEN GROVE BLVD, GARDEN GROVE, CA 92843, PH. (714) 638-8878 FAX (714) 638-8236

CHÍ PHÍ ẤN LOÁT GREEN CROSS DO NHÀ IN J & R PRINTING BẢO TRỢ

PRINTING COST OF GREEN CROSS IS SPONSORED BY J & R PRINTING

SOCIAL ASSISTANCE PROGRAM FOR VIETNAM (SAP-VN)

A HUMANITARIAN NONPROFIT ORGANIZATION SINCE 1992

12881 Knott Street, Suite 116
Garden Grove, CA 92841

NONPROFIT
U.S. POSTAGE
PAID
Santa Ana, CA
Permit #1275